

RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLES VĒSTNESĪTIS

Nr. 5 (356)
2020. gada
8. marts

SVĒTAIS JĀZEPS UN TICĪBAS PRASĪBAS

Kā sv. Jāzeps ir tuvs Kristus, tā sv. Jāzepam tuvs ir Kristus un to viņš ir pierādījis ar savu rūpīgo gādību par Pestītāju, sākot no viņa dzimšanas Betlēmē. No tā tiek secināts, ka tāpat tuva ir sv. Jāzepam Kristus Baznīca un, ka viņš no debesīm rūpējas par viņas likteni, kā vīrs zemes rūpējās par pašu Pestītāju.

Tāds secinājums ir loģisks, jo Baznīcu nevar atšķirt no Kristus. Vatikāna II koncila dokumentos Kristīgā Baznīca ir apzīmēta kā Kristus mistiskā miesa un nav nekāds jaunizgudrojums, jo to atrodam jau sv. Pāvila vēstulēs. Tātad, kā sv. Jāzepam Kristus

cilvēcīgās miesas vajadzības, tā tagad rūp Kristus mistiskās miesas – Baznīcas vajadzības. Ja nu Baznīca visos laikos ir lūgusi sv. Jāzepa aizbildniecību, jo cītīgāk tas mums jādara, kad tā mistiskā Kristus miesa tiek burtiski plosīta no viņas ārējiem ienaidniekiem un diemžēl vietām to sāk plosīt tie, kas sevi atzīst par Baznīcas locekļiem. Šodien presē un radio

var dzirdēt runājam par Baznīcas krīzi, par šķelšanos un pat par garīdznieku dumpošanas. Atkritēji ir bijuši visos laikos, bet nav noliedzams, ka šodien to ir vairāk. Kāpēc?

Cilvēks no cilvēka tik tālu atšķiras, ka nav pasaulē divu cilvēku, ka nav pasaulē divu cilvēku, kuriem būtu vienādas pirkstgalu rievās. Tāpēc, runājot par „mūsdienu cilvēku”, jāsaprot kā mūsu atomlaika tipisku, vispārinātu cilvēku, kam piemīt īpašas laika gara īpašības, kas kļuvušas populāras un dominējošas vispārējā cilvēces noskaņojumā un rīcībā.

Mēdz teikt, ka ticība tāpēc apstātos, ka pieņemoties zinātne, ka cilvēki kļūstot gudrāki un tāpēc neticot pārdabiskām lietām, tātad arī Dievam.

Varbūt piemēram, XVIII gadsimtā enciklopēdiskā zinātne arī radīja tā laika ateismu. Bet šodien neticības sakne ir ne zinātnē vai cilvēku domāšanā, bet cilvēku tieksmē uz absolūtu, pilnīgu

(turpinājums 3.lpp)

DIEVKALPOJUMI RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ

Svētdiena, 8. marts.

Gavēņa 2. svētdiena.

8.00 Sv. Mise un lūgšana „Svētais Dievs”
9.15 Marijas Leģions svētdienas sk. telpās
11.00 Galvenā Sv. Mise par +Andreju Jodi un „Rūgtās asaras”.
13.15 Svētdienas skolas nodarbības
15.00 Sv. Mise (bērniem) par draudzi
17.30 Krusta ceļš.
18.30 Sv. Mise par +Laimdotu Jasūni

Pirmdiena, 9. marts.

8.00 Sv. Mise par +Egilu Ilmetu, +Jaņinu Eglīti

Otrdiena, 10. marts.

8.00 Sv. Mise par +Alīdu Stukli
19.00 Sv. Mise Onkoloģiskajā centrā

Trešdiena, 11. marts.

8.00 Sv. Mise par +Lidiju Spēku,
+Donātu Spēku ar sievu, +Aleksandru Kalnaču, +Emiliju Kalnaču, +Juzefu Bružiku, +Antoņinu Drozdu, +Arvīdu Cipu

Ceturtdiena, 12. marts.

8.00 Sv. Mise par +Veroniku Petrovu un dzimtas mirušajiem

Piektdiena, 13. marts.

8.00 Sv. Mise par Kristapa atgriešanos Jēzus Sirds litānija
17.30 Krusta ceļš.

Sestdiena, 14. marts.

8.00 Sv. Mise par Vizuļu ģimenes mirušajiem

Svētdiena, 15. marts.

Gavēņa 3. Svētdiena.

8.00 Sv. Mise un Jēzus Sirds dievkalpojums
9.15 Marijas Leģions svētdienas sk. telpās
11.00 Galvenā Sv. Mise par Bērtuli pateicībā par Dieva žēlastībām un „Rūgtās asaras”.
13.15 Svētdienas skolas nodarbības.
15.00 Sv. Mise (bērniem) par draudzi
17.30 Krusta ceļš
18.30 Sv. Mise par Mežaļu ģimeni

Pirmdiena, 16. marts.

8.00 Sv. Mise Skaidrītes nodomā par Vāpu dzimtu

Otrdiena, 17. marts.

8.00 Sv. Mise par Lauras Kristovskas veselību
18.00 Sv. Mise adorācijas kapelā

Trešdiena, 18. marts.

8.00 Sv. Mise par +Mariju Dārznieci
16.30-18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 19. marts.

Sv. Jāzeps – Vissv. Jaunavas Marijas Līgavainis. Lieli svētki. Draudzes svinības. Vissv. Sakramenta adorācija
8.00 Sv. Mise un sv. Jāzeps litānija

Rīgas Svētā Jēkaba katedrāles pastorālās komandas kontaktinformācija

*Sv. Jēkaba katedrāle: tālr. 67326419
Diakons Gunārs Konstantinovs:
tālr. 67326419, mob. 29654800
jekaba.katedrale@tvnet.lv*

*Pastorālo vajadzību koordinatore –
Andžela mob. 26156406
Pr. Pauls Kļaviņš, administrators:
harisime@inbox.lv; mob. 27001445*

11.00 Sv. Mise par Valentīnu Opalais
pateicība Dievam
18.00 Vesperes
18.30 Sv. Mise par draudzi

Piektdiena, 20. marts.

8.00 Sv. Mise par +Kazimiru un +Janīnu
Mežecku
Jēzus Sirds litānija
17.30 Krusta ceļš.

Sestdiena, 21. marts.

8.00 Sv. Mise par +Pēteri un viņa dzimtas
mirušajiem piederīgajiem
18.00 Sv. Mise – Dziedināšanas
dievakalpojums

Svētdiena, 22. marts.

Gavēņa 4. svētdiena.

8.00 Sv. Mise un lūgšana „Svētais Dievs”
9.15 Marijas Leģions svētdienas sk. telpās
11.00 Galvenā Sv. Mise par arhibīskapa
Zbigņeva veselību un „Rūgtās asaras”.
13.15 Svētdienas skolas nodarbības
15.00 Sv. Mise (bērniem) Ineses nodomā
par dzimtu dzīvajiem un mirušajiem
17.30 Krusta ceļš.
18.30 Sv. Mise par draudzi

SVĒTAIS JĀZEPS UN TICĪBAS PRASĪBAS

(nobeigums)

brīvību – tieksme uz pilnīgu emancipāciju
no padotības, atkarības, tātad arī no
Dieva.

Cilvēki grib uzvelt Dieva, ticībai un
Baznīcai vainu par savu nebrīvību, bet
paši tai vainīgi. Dievs ir cilvēku radījis
brīvu un ļāvis tam brīvi rīkoties. Jau ar
iedzimto grēku tika sagandēta cilvēka
daba. Un no tās arī visa cilvēku rīcība, kas
viņu pašu padara nebrīvu.

Ne ar Mozus likumiem, nedz ar
Kristus Evaņģēliju Dievs nepārveidoja
grēka sagandēto cilvēka dabu, bet ar to
gribēja pārveidot cilvēka tikumus,
sniedzot pārdabiskus līdzekļus cīņai ar
ļāunām tieksmēm.

Diemžēl, kā Vecajā Derībā, tā
Jaunajā, cilvēki arī turēdami ticību,
pastāvīgi ir tiekušies ne savu gribu
pielāgot ticības prasībām, bet ticību savai
gribai. Tā radās un rodas arī ticīgā
sabiedrībā dzīves apstākļi, kas neatbilst
taisnībai, kas rada apspiedējus un
apspiestos, turīgos un nabagus.

Cilvēki visos laikos ir domājuši, ka
tāds stāvoklis nav normāls, bet sevišķi
mūslaikos to uzskata par neciešamu. Un
lūk, uz šī pamata uzbūvēja teoriju, ka
cilvēkam jāatsakās no Dieva un tā vietā
jāliek pašam sevi un sev tikai jāatbild.

Lūk, cik tālu aiziet cilvēka lepība, ka
nevar paciest savu Radītāju tanī pasaulē,
kuru Dievs radījis un kurā cilvēku ielicis
par saimnieku.

Taisnība, ka šis saimnieks šodien ir
kļuvis gudrs un jau ielauzies daudzos
dabas noslēpumos un tas ir labi.

Vēlams lai cilvēki vēl labāk apgūtu
dabas likumu izmantošanu savā labā, jo tā
ir Dieva griba, lai cilvēks tālāk veidotu
dzīves apstākļus, lai savā ziņā sadarbojas
ar Dievu, bet lai nedzen projām galveno
saimnieku.

To pašu vēlas arī Baznīca. Bija
nodarīta netaisnība sievietei un vēl šodien
daudzās nekrīstīgās zemēs sieviete tiek
uzskatīta kā vīrieša kāju pamesls. Kristus
ticība to atcēla.

Kristīgie egoisti radīja koloniālismu,
bet kristīgā ticība nekad nav mācījusi
šķīrot tautas vai tās vērtēt pēc ādas krāsas,
vai attīstības pakāpes.

Ir nodarīta un arī šodien tiek nodarīta netaisnība strādniekiem, bet kristīgā ticība pašā sākumā parādīja, ka ir iespējama tāda iekārta, ka nav ne bagātnieku, ne nabagu.

Ne ticība vainīga, ka tikai vārda pēc kristīgie arī kristīgā sabiedrībā radījuši tādus sociālos apstākļus, kas „sauc uz debesīm pēc atreibības”.

Un liekas, ka pats Dievs jau nostājas par atreibēju, jo atņem prātu bagātniekiem, lai paši neizlabotu kļūdu, bet to sāktu labot nabago dusmas, kā to izdarīja pie mums.

(noslēgums nākamajā numurā kā ievadraksts) Bīskaps Julijans Vaivods, 1970.g. 19. martā katedrālē

Arhibīskapa Akillesa Rati apmeklējumam - 100

1920. gada 20.-24. martā Rīgu apmeklēja arhibīskaps Ambrožio Damijāno Akille Rati, vēlākais pāvests Pijš XI. Dzimis 1857. gada 31. maijā Desio pilsētā, kas ir netālu no Milānas kā Frančesko un Terēzijas Rati ceturtā atvase. Kristībā viņam doti trīs vārdi: Ambrozijs, Damjans un Akilles. Pēdējā mazais Rati tika saukts gan savā ģimenē, gan arī skolā.

Akilles Rati tēvs bija nodarbināts zīda vērptuves uzņēmumā, māte veltīja sevi rūpīgai bērnu audzināšanai. Kad pienāca skolas gadi, Rati ģimenes draugs, garīdznieks Jāzevs Volontieri bija pirmais mazā Rati skolotājs. Pēc tam vispārējo vidējo izglītību Akilles Rati guva Mazajā seminārā Moncā un sv. karaļa Boromeja kolēģijā Milānā. Beidzis ģimnāziju, Akilles Rati iestājās Mediolasas Garīgajā seminārā, kuras vadība, pārliecinājusies

par Akilles Rati izcilām spējām un viņa karsto vēlēšanos veltīt savu dzīvi Baznīcai, ieteica viņu vietējam Milānas arhibīskapam kā priekšzīmīgu kandidātu augstākām filozofijas un teoloģijas studijām Romā. Sekodams šim padomam, Milānas arhibīskaps nozīmēja Akilles Rati uz Romu. Tur viņš pavadīja vairākus gadus, cītīgi studējams filozofiju, teoloģiju un kanoniskās tiesības. Viņa studijas vainagojās ar doktora grādu filozofijā, teoloģijā un kanoniskajās tiesībās.

Dr. Akilles Rati profesors Paduas semināra no 1882. līdz 1888. gadam, īpaši specializējoties paleogrāfijā, senās un viduslaiku Baznīcas vēsturē. Kārtodams un pārzinādams sv. Ambrozija bibliotēku no 1888.g.-1911.g., profesors, Dr. Achilles Rati sagatavojās vēl lielākam uzdevumam, proti, Vatikāna bibliotēkas prefekta amatam, kurā tika iecelts 1914. gadā un darbojās līdz 1918. gadam, kad pāvests Benedikts XV viņu izredzēja Svētā Krēsla diplomātiskajiem uzdevumiem.

Diplomātiskajā laukā profesors Akilles Rati pirmos soļus spēra 1891. gadā kā pāvesta delegācijas loceklis uz Vīni un līdzīgā uzdevumā uz Parīzi. Tuvāk ar diplomātijas uzdevumiem iepazinās Lielā Eiropas kara laikā, kad pāvests Benedikts XV bieži vien viņam uzticēja dažādus diplomātiskus uzdevumus. 1918. gadā iecēla viņu par Apustulisko vizitatoru atjaunotajā Polijā, 1919. gada 6. jūnijā paaugstināja par Svētā Krēsla nunciu pie Polijas valdības un iecēla viņu par Lepantas arhibīskapu.

Kad 1918. gadā tika proklamēta neatkarīgā Latvija, tad Svētais Krēsls par savu Apustulisko vizitatoru Latvijā un Lietuvā nozīmēja savu apustulisko

vizitatoru Polijā Akillesu Rati. Kad 1920. gadā Latvija kļuva brīva no svešām varām, tad Viņa Ekselence, arhibīskaps Akilles Rati ieradās Latvijā, iepazīnās ar katoļu Baznīcas stāvokli mūsu jaunajā valstī, apmeklēja un tuvāk iepazīnās ar mūsu valstsvīriem, ievadīja sarunas par konkordāta noslēgšanu, iepazīnās ar mūsu galvaspilsētu Rīgu un visu zemi, braukdams no Rīgas uz Daugavpili un Zemgali. Jau 1920. gada 16. janvārī Viņa Eminence kardināls P. Gasparri ar savu rakstu paziņoja Latvijas Pagaidu valdībai, ka Svētais Krēsls no 1919. gada 13. septembra atzīst Latvijas Pagaidu valdību par neatkarīgu *de facto*.

1920. gada 21. martā Viņa Ekselence, bīskaps Akilles Rati svinēja sv. Misi Sāpju Dievmātes baznīcā Rīgā, dedzīgi uzrunāja pārpildīto dievnamu, mudinādams cieši turēties pie savas Mātes – katoliskās Baznīcas. Viņa runu pārtulkoja visās četrās vietējās valodās, lai visi ticīgie to saprastu.

Arhibīskaps Akilles Rati ir pirmais pāvests, kas pats personīgi ir iepazīnies ar mūsu zemi, tās ļaudīm, pilsētām, baznīcām un ievērojamiem valstsvīriem. Rīgas apmeklējuma laikā ekselence tikās ar Latvijas valdību, ārlietu ministru Zigfrīdu Meierovicu un citiem ievērojamiem valstsvīriem, pārrunādams jautājumu par konkordāta noslēgšanu starp Latviju un Svēto Krēslu.

Tika izstrādāts konkordāta projekts un panākta principiāla vienošanās par tā noslēgšanu. Tas paātrināja Kurzemes katoļu atdalīšanu no Kauņas metropolijas un pievienošanu Rīgas bīskapijai, ko noteica pāvests Benedikts XV ar savu 1920. gada 9. jūnijā izdoto bullu *Maxime interest*.

1920. gada 14. aprīlī sekoja Svētā tēva, Benedikta XV trīs bullas. Ar bullu *Hodie Nos* Svētais tēvs atsaucās uz Rīgas diecēzes garīdzniecību un, ticīgajiem vēstīdams, ka par viņu ganu un bīskapu ir iecēlis kanoniķi Antoniju Springoviču, bet ar bullu *Nos Tibi* vēsta kanoniķim Antonijam

Antonijam Springovičam, ka viņš ir izvēlēts par Rīgas bīskapu, un ar bullu *Commisum humilitati Nostrae* Svētais tēvs iecēla Rīgas bīskapijai pirmo latvju tautas bīskapu Antoniju Springoviču, kas vācu un lielinieku okupācijas laikos darbojās kā Mogiļevas arhibīskapa ģenerālvikārs Latvijā.

Nokārtojās Baznīcas lietas Latvijā, Viņa Ekselence Akilles Rati atgriezās Polijā, lai tur turpinātu savu darbu. Tomēr nebija lemts ilgi palikt Polijā. 1921. gada 13. jūnijā pienāca vēsts, ka nuncijs Akilles Rati ir iecelts par katoļu Baznīcas kardinālu un Milānas arhibīskapu. Savukārt 1922 6. februārī ievēlēts par Romas pāvestu, veicot savu apustuļa Pētera kalpošanu līdz dzimšanai debesīm 1939.g. 10. februārī.

Svinot šo notikumu simtgadi, novērtēsim savu vēsturi, kurā vietējai Baznīcai Latvijā pavērās jauna attīstības iespēja, un pateiksimies Dievam par kopību ar apustulisko Krēslu Romā, jo ar to mums piedāvāta ticības padziļināšana un iedzīvināšana.

Ērģelnieks

Andrejs Danskis mūžībā

Pirmdien, 17. janvārī miris ilggadīgais katedrāles galvenais ērģelnieks Andrejs Danskis. Dzimis 1960.gada 24. martā Čelabinskas apgabalā, Juruzanā, Krievijā. Izglītību ieguvis Čelabinskas pilsētas mūzikas skolā Krievijā teorijas nodaļā, 1998. gadā beidzis Jāzepa Vītola Mūzikas akadēmijas trīsgadīgajos ērģelnieka kursus, 2000. gadā ieguvis augstāko izglītību Rīgas Pedagoģijas un izglītības vadības augstskolā ar mūzikas skolotāja, pianista un ērģelnieka kvalifikāciju, pēdējā desmitgadē studējis Polijā, kur četros gados beidzis piecgadīgos kora vadītāja kursus.

21 gada vecumā beidza dienesta gaitas Padomju armijā un tā vietā, lai atgrieztos mājās Čelabinskā, nolēma turpināt profesionālo darbību kā ērģelnieks Ukrainā. Pēc Kremeņecas prāvesta Markijana ieteikuma toreizējais katedrāles prāvests Jānis Pujats pieņēma par ērģelnieku katedrālē, kur sāka darboties 1982. gada 26. novembrī. Kad pieskāries ērģelēm, uzreiz tajās ir iemīļējies. Andrejs bijis katedrāles ērģelnieks, komponists, kormeistars, muzikālais pedagogs un mīlošs četru bērnu tēvs.

Muzikālajā pasaulē Andrejs bijis pazīstams ar paša sacerētiem ērģeldarbiem, Ziemas-svētku dziesmām, kora mūziku, dziesmām poļu valodā bērniem, ievaddziesmām sv. Misē, kā arī ar muzikālo apdari un piedalīšanos koncertos. Viens no pēdējā laika kora un Andreja iemīļotākajiem darbiem bija "Ave Maria".

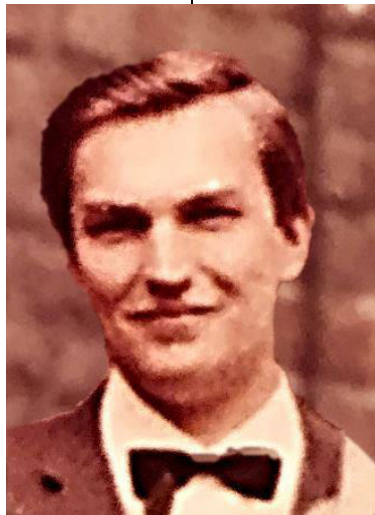
Andreja profesionāli darbojies teju 40 gadus kā ērģelnieks, divus gadus koncertmeistars mūzikas skolā "Rīdze." Maestro vadījis arī Latvijas Poļu savienības Kultūras kluba jaukto kori "Polonez", strādājis par muzikālo pedagogu Rīgas 6. vidusskolā.

Atvadīšanās katedrālē notika sestdien, 22. februārī ar arhibīskapa svinētu sv. Misi. Homilijā ekselence runāja par šīs zemes dzīvi kā skolu, kurā nāve ir beigu eksāmens, pēc kura sākas pieaugušā dzīve. Andrejs savu dzīves uzdevumu pabeidzis, taču kāds ir manas dzīves rezumējums? Mums vēl ir iespēja atgriezties pie Dieva, atdot Viņam savu pagātņi, tagadņi un nākotņi. Mums jādzīvo harmonijā ar Dievu un katru dienu jābūt gatavam pārkāpt mūžības sliekšni.

Apbedīšana noslēdzās Saulkrastu kapos, kur diakons Gunārs akcentēja 38 gadu kopīgo sadarbību ar ērģelnieku Andreju. Pr. Pauls uzsvēra

Andreja klātesošās mātes ticību Dieva apredzībai, ērģelnieka Andreja atstāto mantojumu katedrālei un korim, kuri zaudējuši uzticamu kolēģi un vadītāju.

No ērģelnieka Andreja atvadījās daudzi bijušie un esošie katedrāles kora dalībnieki. Noslēdzies zīmīgs etaps katedrāles sakrālās mūzikas tradīcijā un tagad lūdzamies par

Andreja mūžīgo mieru, lai viņš pievienojas eņģeļu un svēto koriei nemitīgā Dieva slavēšanā!

Darba pieredze

Enciklika *Laborem Exercens* (LE) izdota 1981. gada 14. septembrī un izriet no pāvesta personīgās darba pieredzes akmeņlauztuvē, rūpnīcā, skatuves un rakstveida mākslā, zinātniskā pētniecībā un pastorālā kalpošanā. Sv. Jānis Pāvils II aplūko darba un kapitāla attiecības, ražošanas līdzekļu gūšanu, solidaritāti, strādnieka cieņu un tiesības, ņemot vērā gan iedzimtā grēka mantojumu, gan kristieša iespēju ar darbu ņemt daļību Jēzus atpestīšanas noslēpumā. Jēzus krusts un augšāmcelsšanās sniedz jaunu un dziļu nozīmi cilvēka darbam.

Ar encikliku *Rerum Novarum* (1891) Leons XIII deva katoliskajai Baznīcai autoritatīvu ierosmi pievērsties strādnieku situācijai un vispār sociāliem jautājumiem. Sekojošie pāvesti atkārtoti iesaistījās šajā jomā, pārskatot sociālo situāciju augstāko ticības patiesību gaismā. Kāpēc tad Baznīca iesaistās strādnieku sfērā? Cieši saistīti ir divi papildinoši iemesli.

Pirmais iemesls ir tas, ka Baznīca saņēmusi no Kristus misiju vadīt cilvēku uz pestīšanu, ievirzīt viņa iesaistīšanos daudzveidīgajās virszemes dzīves sfērās. Būtiski pie tam pieder darba joma. Darbs pieder pie Dieva nodoma cilvēkam, un šo nodomu viņš parādījis Atklāsmē. Baznīcai jāsludina darba Evaņģēlijs, lai cilvēki aizvien labāk izprastu savu aicinājumu un, to pieņemot, konstruktīvi sekmētu kopēju progresu (sal. LE, 26).

Otrais iemesls Baznīcas rūpēm par darba sfēru pastāv dziļajā solidaritātē, kuru Viņa sludina cilvēkam un visam, kas ietekmē vai nosaka viņa pilnīgu īstenošanos. Ja pirmais iemesls atrodas, tā sakot, uz vertikālās ass Dieva pestīšanas vārda nodošanā cilvēcei, tad otrais iemesls atrodas uz horizontālas ass kā cilvēcisko problēmu dalīšanās. Attiecībā uz cilvēciskām problēmām, Baznīcai ir daudzu gadu pieredze; viņa tāpēc spēj sniegt savu ieguldījumu risinājumos, kas respektētu cilvēka cieņu un sekmētu tās īstu apliecināšanu.

Šo divu iemeslu dēļ Baznīca aicina strādniekus ņemt vērā Dieva cēlo nodomu attiecībā uz viņiem. Svarīgi vienmēr pārdomāt par to, kas strādā, kāpēc strādā, kādam nolūkam jākalpo viņa darbam. Strādnieks nav kāds rūpnīcas mehānisms, darba rīks: cilvēkam pieder izcilība par katru materiālo lietu un pēc savas dabas viņš vai viņa apveltīts ar prātu un brīvību, vārdu sakot, ir persona. Katrs cilvēks bez izņēmuma ir radīts pēc Dieva Radītāja tēla un līdzības. Tāpēc viņa cieņa pārsniedz visu virszemes lietu vērtību.

Bez tam, Dievs aicina strādnieku iekļauties radošajā plānā. Lai kādā līmenī strādnieks nedarbotos, lai kādai kategorijai nepiederētu, savas darbības veikšanā strādniekam jāspēj kļūt vēl cilvēcīgākam un ne jau degradētam un pazemotam sava darba dēļ (sal. LE, 9). Katru netaisnību darba jomā jāizvērtē pēc personas vērtības un patiesā labuma. Ja tas netiek ņemts vērā, tad no pašiem protestiem pret netaisnību var izraisīties citas un varbūt vēl lielākas netaisnības.

Grūtās situācijās būtu jāpiestrādā pie darba organizēšanas, proti, veidot un sakārtot darbu tādā veidā, ka tas sekmētu

Sv. Jānis Pāvils II
1920 - 2020

cilvēka visaptverošu attīstību. Katram būtu jānodrošina taisnīga līdzdalība sava darba augļos; katram jāsaņem taisnīga līdzatbildība par ražojuma vadību; industrijas darbību jāveic, cienot dabisko vidi un resursus. Darbam būtu jākalpo kā normālam līdzeklim ne tikai minimālas iztikas nodrošināšanai, bet arī patiesi cilvēcīgai dzīvei. Ja kāds spiests strādāt tā, ka diez vai sasniedz cilvēcīgu dzīves līmeni, tad tāds jau ir nelaimīgas situācijas upuris.

Katram caur savu darbu būtu jāsasniedz pieeja pie cienīga dzīves veida attiecībā uz mājvietu, ēdienu, veselību, apdrošināšanu, kā arī kultūru, brīvo laiku, galīgu un reliģisku sevis uzlabošanu. Pēc šī kritērija izšķirams „cilvēka cienīgs” darbs un dažādi izmantošanas veidi.

Darba pasaule nav sveša Jēzus Kristus Evaņģēlijam. Jēzus ļoti labi saprata cilvēka darbu. Viņš runājot atsaucās uz strādniekiem dažādos nodarbojumos: zemnieku, kas sēj sēklu un novāc ražu; vīnkopi un ganu, tīklu lāpītāju pie jūras, celtnieku un kalpu, tirgotāju un saimnieci, karavīru un valsts amatpersonu. Tie visi interesēja Jēzu un bija iekļauti viņa mācībā. Viņa izvēlētie apustuļi turpināt viņa atpestīšanas misiju bija strādnieki un zvejnieki.

Baznīca stāda priekšā Jēzus mācību par darbu sevišķi tad, kad ekonomika un ražošanas procesi ir sarežģīti, aizvien mazāk personiski, apdraud pašu cilvēku. Jautājumi, kas attiecas uz sabiedrību un arī darbu,

spēcīgi ietekmē cilvēku dzīvi; tos nevar atraut no morālas un ētiskas atbildības, kas ir iesaistītajiem šajā sfērā.

Darba attiecību vēsture, sevišķi pēdējos divos gadsimtos, bieži attīstījās kā sociāla cīņa starp darba veicējiem un darba devējiem. Tikai ar lielām grūtībām varēja ieviesties sociāla taisnība. Tieksmi pēc taisnības nevar apspiest, ilgstoši nevar pastāvēt sistēmas, kas celtas uz nepatiesībām par cilvēka garīgo dabu un cilvēka attiecībām.

Plašākā un cēlākā skatījumā darbu jāredz arī kā ceļu uz sevis attīstību, pieļaujot veselīgu kultūras, sociālo un reliģisko dzīvi. Pasaules ekonomiskā kārtībā jāmaina prioritātes, lai darbs tiešām kalpotu cilvēkiem, nevis tos apspiestu jaunos verdzības veidos; lai attīstība aptvertu visus sektorus.

Lielākā dāvana dzīvajiem un mirušajiem

**Jēzus Kristus Upuris – sv. Mise
par dzīvajiem un mirušajiem –
konkrētos nodomos ir lielākā
dāvana, aizlūgums un atbalsts
cilvēku vajadzībās.**

Pieteikt šos nodomus
var sakristejā vai pie dežurantes.

Redakcijas adrese:

M. Pils 2, Rīga, LV-1050

Tāl.: 28882358

E-pasts: vestnesitis@gmail.com

Vēstnesīša numuri pieejami:

Redkolēģija:

Atbildīgais: pr. Pauls

Datorsalikums: pr. Pauls

Metiens: 450 eks.

www.jekabakatedrale.lv